

[Aksel Møller.]

ringslaanet, som er akkurat ens for dem begge —, at A., som begyndte med 40 000 Kr., faar Lov til at beholde 563 000 Kr., medens B., som begyndte med 100 000 Kr., kun faar Lov til at beholde 430 000 Kr. Den, der altsaa har haft den største Stigning, nemlig A., faar Lov til at beholde 133 000 Kr. mere end B., skønt deres Formue paa Sluttidspunktet er den samme i absolutte Tal.

Saadanne Hekserier med Hensyn til Formuefordelingen tror jeg ikke vil blive paaskønnet og forstaaet i Befolkningen. I hvert Fald var det vel værd at overveje, om der, ikke blot paa dette Omraade med Hensyn til Skalaerne, men ogsaa med Hensyn til Basistidspunktet, kunde skabes Bestemmelser, der muliggjorde, at man tog noget større Hensyn til de Skatteydere, som her skal for Pontius Pilatus. For nogles Vedkommende er den 1. Januar 1939 utvivlsomt et ganske fordelagtigt valgt Tidspunkt, og i al Almindelighed tror jeg, den højtærede Minister har Ret i at pege paa hele den Stabilitet, som eksisterede paa det Tidspunkt. Men for andres Vedkommende — især Personer eller Selskaber, som har Regnskabsaar, der falder langt uden for det sædvanlige — kan det være et højest uheldigt Tidspunkt at fastslaa Basisformuen, og derfor vil jeg gerne henstille til den højtærede Ministers Overvejelse, om man ikke burde lade den skattepligtige selv vælge imellem den 1. Januar 1939 og den 1. Januar 1940 eller det dertil svarende Regnskabsaar for hans Virksomhed. Der vil derved, synes jeg, i hvert Fald kunne tages noget Hensyn til de højt individuelle Paavirkninger af Formuens Størrelse paa Basistidspunktet.

Jeg vil derefter gerne gøre nogle Bemærkninger om Formuestigningsafgiften for Selskaber og Foreninger. Vi ønsker som sagt Formuestigningen beskattet hos Selskaberne og ikke hos Aktionærerne. Vi er klar over, at den nødvendige Følge maa være, at Skalaen for Selskaberne forøges, og der kunde vi maaske mødes med det ærede Medlem Hr. V. Buhl og føje ham, for saa vidt som vi i det Tilfælde vilde mene, at Selskabsbeskatningens Skala maatte komme til at falde sammen med Skalaen for Brugsforeninger og de kooperative Virksomheder.

Vi anerkender naturligvis, at man ikke paa ny har villet undtage de gensidige Selskaber og Brugsforeninger, men paa et enkelt Omraade forekommer det mig, at der ikke er opnaaet Lighed for Loven. Det er naturligvis ikke noget, som den store Offentlighed har saa forfærdelig megen Sans

for, men som dog alligevel kan faa en Del Betydning. Jeg tænker paa dette, at Statsanstalten for Livsforsikring ikke er medtaget blandt de Livsforsikringsselskaber, som skal betale Afgift. Dette er egentlig aabenbart urimeligt. Naar et enkelt privat Livsforsikringsselskabs Formue, Bonusfonden, er vokset fra 26 til 41 Mill. Kr. — og jeg vil gaa ud fra, at for Statsanstaltens Vedkommende har der været en lignende stærk Tilvækst i Formuen —, er det urimeligt, at dette private Selskab skal udrede vældige Beløb, medens dets Konkurrent, Statsanstalten, skal beskyttes derimod. Jeg er klar over, at det i høj Grad beror paa en Fortolkning af det Tilsagn, som ligger i Loven om Statsanstalten, men gaar vi ikke en hel lang Række Tilsagn saa nær paa Kroppen med disse Bestemmelser, at det af Billighedshensyn var rimeligt at tage ogsaa den nævnte Ulighed med i vore Overvejelser?

Jeg vil ogsaa gerne i denne Forbindelse pege paa, at der er noget urimeligt i overhovedet at beskatte Bonusformuen, Selskabets Formue. Nogle Livsforsikringsselskaber benytter den Fremgangsmaade, at de til Forsikringstagernes store Tilfredshed i Regelen udlodder Bonus med visse Mellemløb, og naar de har gjort det, har de ikke nogen Bonusformue mere, før de efterhaanden faar samlet en ny op mellem Perioderne. Men saa er der andre Selskaber, der kun udbetaler en Del og lader Resten tilskrive ved Forsikringssummens Udbetaling; de ligger altsaa med store Fonds, og de kommer nu ud for at skulle beskattes af disse Fonds, medens de, der har sagt: Lad os faa Pengene ud af Huset!, er skaanet i Sammenligning hermed.

Jeg forstaaer, det er Meningen, at Formueafgiften, saaledes som den her er foreslaaet, skal kunne indbringe en 600—700 Mill. Kr. Det er vistnok givet, at Forslaget herom er Resultatet af et politisk Kompromis. Den Skala, som Professorudvalget kredsede om, skulde, saa vidt jeg kan se, have givet godt 2 Milliarder ureduceret, og dermed tror jeg, Udvalget var saa tilfreds, at det ikke mente at ville anbefale en almindelig Udskrivning paa Formuer. Jeg tror egentlig, at man maa være den højtærede Finansminister taknemmelig for, at han har vist lidt Maadehold ved at forlade Professorudvalgets Synspunkt og i Stedet vælge de mere jordbundne Skalaer i Forslaget. Professorudvalgets Skala for Formuestigningen vilde jo komme til at ramme langt haardere. Det Restbeløb, som vilde blive tilbage efter det kirurgiske Indgreb, vilde blive væsentlig mindre end efter det